

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 32/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Vančom, M. R. Štefánika 60/A, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 244/2017 z 24. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 244/2017 z 24. januára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov vydaných vo veci, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti, ktoré si ústavný súd sám zabezpečil, vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako žalobkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde Martin (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 122/2015, ktorého predmetom bolo určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 122/2015-499 z 26. januára 2017 žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Z lakonicky písanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta nesprávnu aplikáciu na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, ktorá *„ignoruje aj zásady logiky a všeobecné známe skutočnosti - napr. kalendár“*. Zároveň sťažovateľka považuje zdôvodnenie napadnutého rozsudku za protirečivé. Sťažovateľka namieta predovšetkým nesprávnu aplikáciu § 17 ods. 3 v spojení s § 17 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), podľa ktorých najmenej 30 dní pred začatím dražby zašle dražobník oznámenie o konaní dražby vlastníčkovi predmetu dražby. Sťažovateľke bolo upovedomenie o konaní dobrovoľnej dražby odoslané 10. januára 2015 a dobrovoľná dražba sa konala 9. februára 2015, teda lehota odoslania oznámenia o konaní dražby 30 dní pred jej konaním nebola podľa sťažovateľky zjavne dodržaná. Sťažovateľka odkazuje na § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého lehota určená podľa dní sa začína dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. V zmysle uvedeného potom 10. január 2015, ktorý je dňom odoslania upovedomenia o konaní dobrovoľnej dražby, nemožno podľa sťažovateľky zaradiť do 30-dňovej lehoty a taktiež nemožno do 30-dňovej lehoty na odoslanie upovedomenia o konaní dražby započítať deň konania samotnej dražby. Podľa názoru sťažovateľky tak upovedomenie o konaní dobrovoľnej dražby bolo odoslané len celých 29 dní pre konaním dražby.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala aj dovolanie, ktoré bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietnuté z dôvodu nevymedzenia dovolacieho dôvodu.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s právnym posúdením veci zo strany krajského súdu, ktorý, stotožňujúc sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, nepovažoval sťažovateľkou uplatnenú námietku spočívajúcu v nedodržaní 30-dňovej lehoty na zaslanie oznámenia o dražbe vlastníkovi predmetu dražby v zmysle § 17 ods. 3 a ods. 5 písm. a) zákona o dobrovoľných dražbách a tým k založeniu dôvodu neplatnosti dražby za opodstatnenú.

11. V zmysle § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie

ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

12. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka využila možnosť podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 119/2018 z 27. februára 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. apríla 2019, tak, že ho odmietol. Lehotu na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu tak ústavný súd považoval za zachovanú.

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

14. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

15. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať

a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

16. Vychádzajúc zo sťažostnej argumentácie sťažovateľky, po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

17. Krajský súd sa pri odôvodňovaní svojho právneho záveru o nenaplnení dôvodov pre určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby dôsledne zaoberal sťažovateľkou vzneseným argumentom týkajúcim sa nesprávneho počítania lehoty ustanovenej zákonom o dobrovoľných dražbách pre zaslanie oznámenia o dražbe vlastníkovi predmetu dražby. Poukázal na správnu aplikáciu § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka okresným súdom, ktorý 30-dňovú lehotu na zaslanie oznámenia o dražbe vlastníkovi predmetu dražby v zmysle § 17 ods. 3 v spojení s § 17 ods. 5 zákona o dobrovoľných dražbách počítal spätne odo dňa začatia konania dražby, keďže právnou skutočnosťou, s ktorou sa spája začiatok plynutia 30-dňovej lehoty, je deň konania dražby. Do tejto lehoty nezapočítal deň konania dražby (9. február 2015, pozn.), a tak posledný deň lehoty pripadol na 10. január 2015, keď mal dražobník najneskoršie zaslať oznámenie o dražbe vlastníkovi predmetu dražby, čo aj v daný deň urobil a táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná. Krajský súd tak považoval zákonnú 30-dňovú lehotu na zaslanie oznámenia o dražbe za dodržanú, a preto vyhodnotil sťažovateľkou uplatnenú námietku ako neopodstatnenú.

18. Uvedený záver krajského súdu nemožno z pohľadu ústavného súdu považovať vzhľadom na skutkový a právny stav vo veci za zjavne nelogický, arbitrárny či neodôvodnený, a preto závery krajského súdu a ich odôvodnenie je nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

19. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Okrem toho krajský súd preskúmal sťažovateľkou predstreté argumenty po právnej i skutkovej stránke a svoje závery vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

20. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi jeho obsahom a základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť porušenie označených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu